

Betydning. Jeg sagde nu for Resten ikke, at det ikke havde nogen praktisk Betydning, jeg sagde, at det havde ikke nogen videre praktisk Betydning, saa vidt jeg vidste, idet der ikke blev Tale om ret mange, jeg troede endog at vide, at der kun var en enkelt, der kunde blive Tale om, som kunde falde paa en Bestemmelse om de 65 eller de 70 Aar. Altsaa, det har ikke nogen stor praktisk Betydning, men det kan dog have Betydning for en enkelt. Men hvis ingen falder, saa har det jo heller ingen principiel Betydning, for der ligger ikke noget Princip i det, hvis der slet intet sker. Det er nemlig, som sagt, kun for det Øjeblik, der overtages, at Bestemmelsen skal gælde, det har ikke og kan ikke have den allermindste Rækkevidde ud i Fremtiden.

Det ærede 14de landstingsvalgte Medlem (Bojsen) spurgte mig om Bekostningerne og, saa vidt jeg forstod, ogsaa om, hvorledes de blev fordelt mellem Stat og Kommune. Hvorledes de bliver fordelt, fremgaar jo af selve Loven af 20. Marts 1918, idet der der er fastslaaet, at Kommunerne overtager de $\frac{3}{5}$ og Staten de $\frac{2}{5}$ af Udgifterne, og man er blevet enig om ved denne midlertidige Ordning, hvor Skolerne drives i Fællesdrift, indtil vi faar den endelige Ordning ved næste Skoleaars Begyndelse den 1. August 1919, at Udgifterne ogsaa skal deles paa samme Maade. Den Administrationskomité, der driver Skolerne, fører altsaa Regnskaberne over dem, og naar saa en Gang Regnskabet gøres op, deles Udgifterne paa samme Maade med de $\frac{3}{5}$ til Kommunerne og de $\frac{2}{5}$ til Staten. Give et bestemt Svar paa, hvor store Udgifterne vil blive, det kan man ikke, men jeg maa henvise til de Beregninger, der er gjorte, og som findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, som det blev fremsat, og som det blev vedtaget den 20. Marts 1918. Der var jo opstillet Beregninger, foretagne af Københavns Kommunes statistiske Kontor, og disse Beregninger vil altsaa kunne overføres paa det Forhold, som dette Lovforslag gaar ud paa; men om de vil vise sig at slaa til, kan jeg naturligvis ikke sige. Der kan blive Overskud, og der kan maaske vise sig at være ret rigeligt, men nærmere end hvad der fremgaar heraf kan man ikke komme.

Kragh: Jeg takker den højtærede Minister for de Bemærkninger, han nu har gjort i Anledning af de Udtalelser, jeg fremsatte til enkelte Paragraffer i Lovforslaget. Mine Bemærkninger angaaende § 6 havde kun til Hensigt at henlede Opmærk-

somheden paa, at der her kunde være en Fare, men jeg tvivler ikke om, at man i den kommende Tid fra Administrationens Side ikke blot vil tage Hensyn til de Personer, hvorom Talen her er, og give dem Ansættelse, naar Forholdene i øvrigt taler derfor, men at man ogsaa vil tage rimeligt Hensyn til Statens og Skolens Tarv og ikke i Ly af denne Paragraf ansætte Personer, som har haft Skolegerning som Bibeskæftigelse gennem en Aarrække, men i øvrigt har opbrugt en væsentlig Del af deres Arbejdskraft indenfor andre Erhverv, og som nu kunde ønske at komme i Ly af Statsvirksomheden i Henhold til den Virksomhed, som de har haft i Skolen.

Maa jeg sige om Spørgsmaalet om de forskellige Aldersgrænser, at man bør jo aldrig kalde Lynet ned over sit Hoved, men jeg erkender, at jeg ved denne Lejlighed har gjort det; denne Gang med velberaad Hu. Hver Gang der er Tale om Forhold, der tangerer et Spørgsmaal som det, vi har været inde paa, har man Vished for, at det ærede 16de landstingsvalgte Medlem (Trier) drager Sværdet af Balgen og gaar i Leding for de Interessenter, han i denne Retning føler sig kaldet til at forsvare. Det undrer mig derfor ikke, at han har gjort det ved denne Lejlighed, og jeg forstaar i og for sig ogsaa, at han har faaet Støtte fra det ærede 5te Medlem for 5te Kreds (Olga Knudsen). Men jeg maa dog have Lov til at erindre om, at jeg aldeles ikke har hverken sagt eller ment, at der ikke skulde kunne gives Tilfælde, hvor en Mand kan være udslidt i 60 Aars Alderen, eller at en Kvinde ikke kan røgte sin Gerning til 70 Aar. Jeg har kun sagt, at i Sammenhæng med den Virksomhed, vi her taler om, er efter min Erfaring Forholdet det, at meget faa Kvinder holder ud i den enerverende Skolevirksomhed, indtil de har naaet 70 Aar. Jeg ved, at Mænd ikke sjældent gør det, men om det just er til Skolens Tarv, naar det sker, og om det just er, fordi den vedkommende føler, at han vedvarende er vel egnet til denne Virksomhed, det vil jeg dog tvivle om. Det kan meget vel hyppigt være helt andre Aarsager, som tvinger ham til at blive i en Gerning, som han i og for sig allerede føler sig træt af, og som han selv forstaar, at han hellere skulde forlade. Derfor er det, jeg mener, at naar man nu endelig vilde røre ved dette, og naar man her er inde paa Bestemmelser, hvor man har den fulde Handlefrihed, saa burde man være gaaet den modsatte Vej og have valgt den nederste Grænse 65 Aar i Stedet for den øverste som fælles for begge Køn. Andet har jeg ikke ment